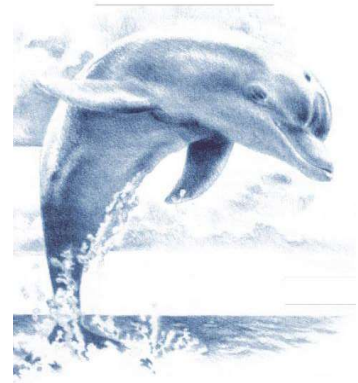

Το Δελφίνι Διασώστης

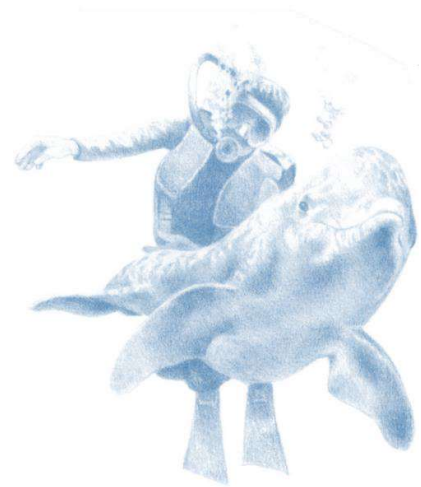
Από τον: Ουέιν Γκρόβερ

Σήμερα, ο Έμος και εγώ είχαμε σχεδόν αποφασίσει να μην πάμε κατάδυση για θησαυρό. Ο καιρός φαινόταν απειλητικός, παρόλο που ο ήλιος περνούσε μέσα από τα σύννεφα. Ο Έμος ξέρει τον καιρό καλύτερα από οποιονδήποτε και δεν του άρεσε αυτό που έβλεπε, καθώς οδηγούσε τη βάρκα στην ανοιχτή θάλασσα.

Έψαξα στη θάλασσα, προς όλες τις κατευθύνσεις, γυρεύοντας τον φίλο μου, το δελφίνι. Του είχα σώσει τη ζωή, κόβοντας ένα μεγάλο αγκίστρι από την ουρά του, όταν ήταν μωρό. Τον ονόμασα Μπόμπο και από τότε ήταν ο υποβρύχιος σύντροφός μου.

Ο Μπόμπο κολυπούσε στο πλάι μου, όταν ανακάλυψα το ναυάγιο ενός παλιού ισπανικού πλοίου. Ήταν περίπου τρία μίλια από την ακτή και σε βάθος είκοσι μέτρα. Ο Μπόμπο παρακολουθούσε κάθε μου κίνηση, όταν βρήκα το πρώτο χρυσό νόμισμα. Την στιγμή εκείνη, έβγαλα με μία φουσαλίδα «κραυγή χαράς!» και ο Μπόμπο πρόσθεσε τους δικούς του ήχους δελφινιού. Είχαμε βρει μόνο λίγα χρυσά νομίσματα, αλλά ήταν μια όμορφη περιπέτεια!

«Έρχεται καταρρακτώδης βροχή, με δυνατό άνεμο», είπε ο Έμος, ρίχνοντας μια ματιά στη βάρκα, που ανεβοκατέβαινε. Αναρωτιόμουν αν το δελφίνι μου θα εμφανιζόταν σε μια θυελλώδη ημέρα, όπως αυτή. Δεν φαινόταν κανένα πτερύγιο στη θάλασσα. Αισθάνθηκα το πρώτο καμπανάκι ανησυχίας.

«Αυτό είναι. Ρίξε, άγκυρα», είπα στον Έμος. Φόρεσα την στολή κατάδυσης, πήρα μια μποτίλια, που αποθηκεύει σαράντα πέντε λεπτά αέρα και έπεσα στη θάλασσα. Βούτηξα κάτω κάτω, μέχρι να εμφανιστεί ο πάτος του ωκεανού. Πέρασαν σχεδόν τριάντα λεπτά και το μόνο που είχα δει ήταν βράχοι και ακόμη περισσότεροι βράχοι. Έχασα τα περίεργα μάτια του Μπόμπο να με παρακολουθούν. Τότε, καθώς ο μετρητής αέρα έδειχνε ότι ήρθε η ώρα να ανεβώ στην επιφάνεια, είδα μια λάμψη από μέταλλο. Ήταν οι κρίκοι μιας χρυσής αλυσίδας! Τράβηξα απαλά την αλυσίδα και έβγαινε, σιγά-σιγά από την άμμο, εκατοστό-εκατοστό, μόνο για μισό μέτρο. Τότε, σφηνώθηκε σφιχτά στον πάτο.

Δεν υπήρχε αέρας στο ρεζερβουάρ μου. Έπρεπε να ανέβω στην επιφάνεια... τώρα! Προσπάθησα για άλλη μια φορά να τραβήξω την αλυσίδα, αλλά ήταν καλά σφηνωμένη.

Όταν έφτασα στην επιφάνεια, ο Έμος, κουνούσε τα χέρια του τρελά. Προτού προλάβω να του πω τι βρήκα, είπε, «Πρέπει να τραβήξουμε πάνω την άγκυρα. Υπάρχει προειδοποίηση για έντονη καταιγίδα. Ας κουνηθούμε!».

«Έμος, περίμενε. Βρήκα χρυσό! Υπάρχει μια χρυσή αλυσίδα με πετράδια, που πρέπει να ζυγίζει πέντε κιλά, αλλά είναι σφηνωμένη. Θέλω να πάω πίσω και να την πάρω. Αξίζει μια περιουσία!».

«Ουάου», είπε ο Έμος. «Τα κύματα της θύελλας θα έχουν ύψος έως τέσσερα μέτρα. Χρυσός ή όχι, πρέπει να τα μαζεύουμε και να φεύγουμε». Η κατάσταση φαινόταν πολύ δύσκολη, με κεραυνούς, και τον ήχο των βροντών να κυλούν στα κύματα.

«Έμος, έχεις δίκιο, αλλά τι γίνεται με τον θησαυρό μας;», υποστήριξα. «Θα πάρω μία νέα μποτίλια κατάδυσης και θα επιστρέψω, για να ελευθερώσω την αλυσίδα».

Η βάρκα τεντώθηκε στα σχοινιά της άγκυρας.

Ο άνεμος έβγαζε βρυχηθμούς και η βροχή τρυπούσε τα πρόσωπά μας. «Εντάξει», είπε ο Έμος. «Τα σχοινιά μπορεί να κρατήσουν τη βάρκα για άλλα πέντε λεπτά, όχι περισσότερα».

Πήδηξα στο νερό και βούτηξα κατευθείαν προς τα κάτω. Εκεί ήταν. Η αλυσίδα βρισκόταν στον βυθό σαν ένα κουλουριασμένο χρυσό φίδι. Έσκαψα βαθιά και ακόμα πιο βαθιά. Φαινόταν να μην υπάρχει τέλος. Ήταν μια μάχη ενάντια στον χρόνο. Έπρεπε να ελευθερώσω την αλυσίδα και να επιστρέψω. Κοίταξα το ρολόι μου. Τέσσερα λεπτά είχαν περάσει. Τα τεράστια κύματα μπορεί να είχαν ήδη διαλύσει τη βάρκα.

Τότε, τα δάκτυλά μου άγγιξαν κάτι διαφορετικό, ένα μενταγιόν με ρουμπίνι, στο τέλος της αλυσίδας. Όλη η αλυσίδα είχε μήκος περίπου ενάμιση μέτρο, με διαμάντια σε κάθε πέμπτο κρίκο της και ήταν απίστευτα όμορφη. Η καρδιά μου χτύπησε με ενθουσιασμό, καθώς την τυλίχτηκα γύρω από το αριστερό μου χέρι. Πιθανότατα βρισκόμουν πολύ κοντά σε έναν ακόμα μεγαλύτερο θησαυρό, αλλά ο χρόνος μου τελείωνε. Έπρεπε να ανέβω στην επιφάνεια της θάλασσας.

Όταν έφτασα στην επιφάνεια, τα κύματα τράνταξαν το σώμα μου, μπροστά και πίσω. Η βάρκα είχε φύγει! Ήμουν χαμένος και μόνος, σε μια φουρτουνιασμένη θάλασσα. Τα σύννεφα της καταιγίδας ήταν τόσο μαύρα, που έμοιαζε νύχτα. Ένα κρύο με διαπέρασε. Η βροχή ήταν τόσο δυνατή και δεν μπορούσα να καταλάβω πού ήταν η ακτή.

Για ώρες, αγωνίστηκα να επιπλέω, να προσπαθώ να αναπνεύσω, καθώς, κάθε κύμα που περνούσε, με χτυπούσε στο πρόσωπο.

Μόνος, κουρασμένος και παγωμένος, κατάλαβα ότι μπορεί να είναι η τελευταία μου μέρα στη γη. Και για ποιον λόγο; Μία χρυσή άγκυρα με παρέσυρε στον βυθό της θάλασσας.

Ήμουν τόσο κουρασμένος που δεν μπορούσα να κινηθώ. Η αγωνία μου ήταν μεγάλη. Με το δεξί μου χέρι, άγγιξα τη βαριά αλυσίδα, που ήταν ακόμα τυλιγμένη στο αριστερό μου χέρι. Ξετυλίγοντας την αλυσίδα και ανοίγοντας πλατιά τα δάχτυλά μου, την άφησα αργά να γλιστρήσει προς τα κάτω, πίσω στον βυθό, όπου ήταν ξαπλωμένη για σχεδόν 300 χρόνια.

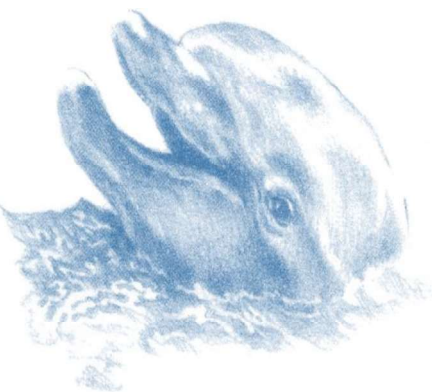
«Βοήθησέ με!», φώναξα στο σκοτάδι. «Κάποιος, σε παρακαλώ, βοήθησέ με!», φώναξα, γνωρίζοντας ότι δεν υπήρχε κανείς να ακούσει.

Μπάμπ! Μπάμπ! Ξαφνικά το νερό κοντά μου τινάχθηκε με ένα δυνατό **ΓΟΥΑΠ**.

Τότε, άκουσα τον πιο γλυκό ήχο που θα ακούσω ποτέ. Ήταν η φλυαρία ενός δελφινιού. «Εσύ είσαι, Μπόμπο;», ψιθύρισα. Ήμουν τόσο εξαντλημένος που δεν μπορούσα να κινήσω τα χέρια μου, αλλά κατάφερα να πιάσω τη ράχη του με τα δύο μου χέρια. Ο Μπόμπο άρχισε να κολυμπά αργά, σύροντάς με στο νερό, κάθε λίγη ώρα.

Συνέχισα να σκέφτομαι. Ποιος θα πιστέψει ποτέ αυτό που μου συμβαίνει; Ούτε εγώ το πίστευα, μα συνέβαινε. Καθώς πλησιάζαμε κοντά στην παραλία, μπορούσα να ακούσω τα κύματα να σκάνε στην ακτή. Ο Μπόμπο με έφερε στην ακτή και τα πόδια μου έπεσαν κάτω. Τα πόδια μου άγγιξαν την παραλία. Ήμουν ασφαλής.

Ο Μπόμπο με πλησίασε και τραγούδησε το χαρούμενο τραγούδι του. Του χρωστάω τη ζωή μου, την οποία ρίσκαρα ανόητα, για μία χρυσή αλυσίδα. Γύρισε, κολύπησε προς την ανοιχτή θάλασσα και χάθηκε από τα μάτια μου. «Ευχαριστώ, Μπόμπο. Σε ευχαριστώ που έσωσες τη ζωή μου», φώναξα.

Το Δελφίνι Διασώστης

Ερωτήσεις:

1. Ποιος είναι ο βασικός σκοπός της πρώτης παραγράφου;

- A) Να δείξει ότι ο Έμος μπορεί να οδηγήσει τη βάρκα.
- B) Να δείξει ότι στη συνέχεια της ιστορίας θα υπάρξει πρόβλημα.
- Γ) Να δείξει ότι ο καιρός ήταν καλός.
- Δ) Να δείξει ότι ο δύτης γνώριζε για τον θησαυρό.

2. Πώς ξεκίνησε η φιλία μεταξύ του δύτη της ιστορίας και του δελφινιού;

- A) Ο δύτης απομάκρυνε ένα αγκίστρι από την ουρά του Μπόμπο.
- B) Ο Μπόμπο βοήθησε τον δύτη να αναζητήσει τον θησαυρό.
- Γ) Ο δύτης έδινε στον Μπόμπο φαγητό κάθε μέρα.
- Δ) Ο Μπόμπο ελευθέρωσε τον δύτη από ένα δίχτυ στη θάλασσα.

3. Βρες το σημείο της ιστορίας με αυτή την εικόνα, ενός σύννεφου βροχής.

Τι ήταν αυτό που έκανε τον δύτη να αισθανθεί το πρώτο καμπανάκι ανησυχίας;

- A) Η βάρκα ήταν τρία μίλια από την ακτή.
- B) Ο Έμος κοιτούσε πέρα από την πλώρη.
- Γ) Δεν υπήρχαν σημάδια από τον Μπόμπο.
- Δ) Δεν υπήρχε άλλος αέρας στην μποτίλια.

4. Τι είδε ο δύτης, καθώς τελείωνε ο αέρας στην μποτίλια κατάδυσης;

- A) ένα βυθισμένο πλοίο
- B) ένα χρυσό νόμισμα
- Γ) ένα σκουριασμένο κανόνι
- Δ) μια χρυσή αλυσίδα

5. Βρες το σημείο της ιστορίας, με αυτή την εικόνα, μιας άγκυρας. Γιατί ο Έμος είπε: «πρέπει να τα μαζεύουμε και να φεύγουμε»

- A) Ερχόταν μεγάλη καταιγίδα.
- B) Ήθελε να ψάξουν για τον Μπόμπο.
- Γ) Η αλυσίδα ήταν πολύ βαριά.
- Δ) Ο αέρας στην μποτίλια αρκούσε μόνο για 45 λεπτά.

6. Πιστεύεις ότι ο δύτης της ιστορίας έπρεπε να βουτήξει στη θάλασσα για δεύτερη φορά; Βάλε ✓ στην επιλογή σου:

___ **Ναι**

___ **Όχι**

Στη συνέχεια, γράψε δύο λόγους, με βάση την ιστορία, για να δικαιολογήσεις την άποψή σου:

1. _____

2. _____

7. Η ιστορία μας προειδοποιεί ότι η βάρκα μπορεί να φύγει, μέχρι ο δύτης καταφέρει να βγει στην επιφάνεια τη δεύτερη φορά. Γράψε δύο στοιχεία από την ιστορία, που μας προειδοποιούν ότι μπορεί να συμβεί αυτό.

1. _____

2. _____

8. Τι φαίνεται εννοεί ο δύτες, όταν χαρακτήρισε την αλυσίδα «χρυσή άγκυρα»;

- A) Κρατούσε τη βάρκα στη θέση της.
- B) Βρισκόταν στον βυθό της θάλασσας.
- Γ) Μπορούσε να ήταν η αιτία να πνιγεί.
- Δ) Θα τον έκανε πλούσιο.

9. Στο τέλος της ιστορίας, πώς κατάφερε ο δύτες, να επιστρέψει στην ακτή;

- A) Κολύμπησε μόνος του μέχρι την ακτή.
- B) Ο Μπόμπο τον κουβάλησε στην ακτή.
- Γ) Ο Έμος τον ανέβασε στη βάρκα.
- Δ) Τα κύματα τον παρέσυραν στην ακτή.

10. Γιατί η παρουσία του Έμος ήταν σημαντική στην ιστορία;

- A) Ήταν φίλος με τον Μπόμπο.
- B) Ήξερε πού ήταν ο θησαυρός.
- Γ) Του άρεσε να κάνει καταδύσεις.
- Δ) Προειδοποιούσε για τον κίνδυνο.

11. Ποια είναι τα δύο σημαντικά μαθήματα, που ο δύτες θα μπορούσε να διδαχθεί από αυτή του την περιπέτεια;

Αξιοποίησε γεγονότα της ιστορίας, για να εξηγήσεις την απάντησή σου.

Adapted from *Dolphin Treasure* by Wayne Grover and illustrated by Jim Fowler, published by HarperCollins Publishers, New York, 1996. An effort has been made to obtain copyright permission.

Ανακτήθηκε από <https://www.iea.nl/studies/iea/pirls/2006> και μεταφράστηκε και προσαρμόστηκε από την Ομάδα Εργασίας Ελληνικών Δημοτικής Εκπαίδευσης